

og frodig. Under den brede Hatteskylge sad et Par kønne og trofaste Øjne, der lyste af barnlig Selvglæde.

Efter at Frøken Hecht var bleven forestillet og havde trukket sig tilbage, gik Herrerne ind i Teltet.

„Værsgo' og tag Plads! De undskylder nok, at jeg gør mig det bekvemt. Jeg er for Tiden lidt Patient.“

„Jeg har hørt om det. Det er forhaabenlig ikke noget alvorligt?“

„Aa nej. Jeg har blot maattet forandre mine Livsvaner. Stort andet betyder jo vore Sygdomme overhovedet ikke. Men det var ikke om mig, vi skulde tale, Hr. Hamre! De har i Deres Brev krævet mig til Regnskab for mit Forhold til Landarbejder-Forbundet her. De bebrejder mig, at jeg netop samme Dag, som det store Agitationsmøde blev holdt inde i Favsing, arrangerede lidt gammeldags Fastelavns-Lystighed for Folkene her paa Gaarden.“

„Ja, det forbavsede mig meget at høre. Det havde jeg ikke ventet af en tidligere Meningsfælle. For det kunde jo kun opfattes som en Demonstration.“

„Det var det ogsaa. Og jeg vil helst med det samme sige Dem, at jeg har i Sinde at gentage Demonstrationen ved første Anledning, f. Eks. til Skt. Hans, dersom det er rigtigt, at der forberedes et nyt Møde paa Sandhøjen den Dag. Saa vidt jeg veed, blev det nævnt i Aviserne, at De selv skulde være en af Talerne. Jeg indbyder den Dag til en Midsommerfest herude paa Engene, og jeg kan forsikre Dem, at der ogsaa ved den Lejlighed skal blive sørget baade for god Fortæring og rigelig Dansemusik.“

Bjørn Hamre, der havde lagt Hatten fra sig paa Bordet og purret op i sit store Digterhaar, fik igen som et Slag for Brystet. Han saae paa Torben med oprigtig Bedrøvelse.

„Vil De sige mig, Godsejer Dihmer — hvad er egentlig Grunden til, at De saadan helt har forladt os? Jeg tror, det vil vække bitre Følelser i vide Krese. Jeg kan erklære for mit eget Vedkommende, at jeg aldrig skal glemme den Aften i Aprilforeningen, da jeg første Gang hørte Dem tale. Det var saa skønt at tænke paa, at en Mand som De — en af Landets største Gods-